

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 252.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938781328/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

ne omfrededes med den ømmeste Kjædighed, hvor ingen anden Tvang kjendtes end Frygten for at bedrøve», skrev Mathilde siden om hjemmet (i et forord til Ilia Fibigers efterladte *Digtninger* 1867). Forældrene passede dårligt sammen, og ingen af dem brød sig om at overskue husholdningsbudgettet. Efter separationen måtte Ilia tage den svagelige moders plads i det nye hjem, indtil dets opløsning ved moderens død i 1844.

Drengene blev tidligt bestemt enten for militæret eller universitetet, hvorimod det var småt bevent med pigernes skolegang. Rundt regnet hveranden dag gik de hos »Betsis» i St. Peders Stræde, en veimene dame der formodedes at lære dem at læse og skrive, men egentlig uddannelse fik de snarere fra skønlitteraturen. De ældste børn læste højst af tidens udenlandske forfattere: Scott, Cooper, Schiller, Goethe, Novalis, Hoffmann, og naturligvis de hjemlige husguder: Oehlenschläger, Ingemann, Winther og forfatteren til »En Hverdagshistorie», som de ikke vidste var Thomasine Gyllembourg. Børnene skrev også selv digte og dramaer, de tegnede og spillede teater. Overhovedet var hjemmets atmosfære præget af literære, politiske og nationale interesser. Også i sidegrenene dyrkede familien litteraturen. En bror til Mathildes far, rektor Peder Grib Fibiger, udsendte bl.a. de første danske oversættelser af Sofokles' *Ødipus* (1815) og *Antigone* (1816), og Mathildes fætter, præsten Johannes Fibiger, skrev dramaer med bibelske motiver. Familien havde høje idealer og en inderlig indbyrdes kærlighed, men også en stolt uvilje mod at bøje sig for de herskende magtforhold, hvilket især blev til ulykke for de mest brillante af børnene.

Den ældste søn, Adolf, var Militærhøjskolens mest lovende officersaspirant. Han fik de bedste karakterer, var midtpunktet i kredsen af de mest fremtrædende elever, sine forældres stolthed og sine søskendes forgudede forbillede. J.L. Heiberg, der ved skolens oprettelse blev ansat som lærer i logik og litteratur, antog Adolf som en yngre ven og så ham gerne i sit hjem efter ægteskabet i 1831 med Johanne Luise. Men Adolf havde som sin far udtalte demokratiske idealer og følte sig i en loyalitetskonflikt mellem kongen og folket. Han erklærede at ville skyde sig, hvis hæren skulle sættes ind mod demonstrationer, idet han hverken kunne svigte sin faneed eller kæmpe mod sit folk. I 1839 skrev han *Historisk Læsebog for Bon-*